

[Poul Nielson]

er op fra energiministerens redegørelse af 10. december 1991, og jeg citerer:

»I forhold til den danske energisituation demonstrerede olieprisstigningerne under Golfkrisen, at de energipolitiske initiativer siden første oliekrise har båret frugt. Danmark importerer i dag kun ca. 15 pct. af sit samlede olieforbrug, og landets samlede energiforbrug er stort set det samme som i begyndelsen af 1970'erne trods en betydelig økonomisk vækst.«

Det karakteriserer sådan set de store linier. Energipolitikken i Danmark er – som sektorpolitik betragtet – en succes, og det har den efter min mening været, fordi der har været en forholdsvis robust politisk bredde bag beslutningerne. Det går lidt frem og tilbage, som debatten tidligere i dag også viste, men når vi holder os til de store linier, er det et samarbejdsområde i dansk politik, og det har været grunden til, at de store investeringer og de store linier i øvrigt har kunnet fastholdes.

Der er imidlertid nye temaer på vej ind i dansk energipolitik. Jeg vil først fremdrage det, der foregår i EF-sammenhæng. Tredjepartsadgang og etableringen af et mere direkte markeds-mæssigt spil på energiområdet giver os i Danmark betydelige vanskeligheder. Og jeg vil benytte denne debat til at give ministeren og regeringen det signal, at etablering af tredjepartsadgang i rendyrket form bestemt ikke er i dansk interesse.

Vi vil ikke kunne stille de krav, som vi skal stille til elsektoren om sammenkobling med kraftvarmesiden, hvis der bliver uhindret tredjepartsadgang til, at danske elforbrugere kan købe direkte hos elforsyningsselskaber fra andre lande. Og den tærskel, der er lagt ind i Kommissionens forslag, er så lav, at kraftvarmekombinationer under 25 MW kan holdes uden for denne direkte adgang til markedet for andre. Det er alt for lav en tærskel, for med vores danske byer skal vi gange med 10 eller mere for at have den størrelsesenhed, hvor koblingen mellem el- og varmeproduktionen er ubetinget nødvendig i det danske system.

De øvrige krav, vi stiller, om at gå ind og være konsulenter på energibesparelser, og de miljøkrav, vi stiller, jf. den dagsorden, der netop er vedtaget, alle disse krav får vi vanskeligt ved at kunne give regulært indhold i dansk energipolitik, dersom vi bare læner os tilbage

og sluger de planer råt, der er om tredjepartsadgang i elsystemet fra Kommissionens side. Derfor må dette gøres til et vigtigt debatpunkt i den danske energipolitik og med dette indhold.

Hvad angår diskussionen om naturgas og tredjepartsadgang, er situationen lidt anderledes, men her har vi et andet problem, i hvert fald indtil omkring 2005, hvor man vil nå det punkt, hvor den store gasinvestering er høvlet af. Når vi er nået til den tid, kan vi friere forholde os til denne problemstilling, end det er muligt og forsvarligt nu. Vi er simpelt hen nødt til at klynge os fast til et forbehold for så vidt angår konsekvenser for gasinvesteringerne i Danmark i en længere årrække i forbindelse med Kommissionens forslag.

Videre i samme boldgade drøftes også spørgsmålet om strukturtilpasninger i den danske energisektor som følge af det, der sker i EF-sammenhæng. Her mener jeg situationen kan karakteriseres ved, at der er fuld åbenhed; der er ikke nogen, der har de vises sten, og det fremgår også af ministerens redegørelse, at alle synspunkter kan være gode, og at man er i en vurderingsfase. Det er klogt, men jeg synes, vi bør optrappe diskussionen om disse forhold, og det kunne være rigtigt at gøre det til genstand for et regulært, struktureret udvalgsarbejde med henblik på at få kortlagt disse spørgsmål.

Vender vi os til olie-gasområdet er det værd at bemærke – og det har sådan set været en lidt underrepræsenteret kendsgerning i den offentlige diskussion – at nye efterforsknings-selskaber, siden vi fik åbnet for nye udbudsrunder osv., efterhånden har lagt mellem 2½ og 3 mia. kr. i Danmark i forbindelse med efterforskningsvirksomheden. Det er penge, der er brugt her, uden at der på dette tidspunkt overhovedet er noget konkret, der indebærer, at der kommer penge hjem i forhold til de investeringer. Op til 3 mia. kr. er en ganske betydelig satsning.

Man må håbe, at udviklingen i de kommende år kan give grundlag for større optimisme, end der generelt har været indtil nu, til trods for et enkelt, formentlig lovende fund.

I denne sammenhæng vil jeg opfordre til, at man gør mere ud af at få intensiveret drøftelserne med Færøerne vedrørende efterforskningsvirksomhed. I grønlandsk sammenhæng